

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΓΙ'ΡΑΥ

ΤΟ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΦΤΕΡΟ

Στο αεροδρόμιο του Μαρτάου, της Αυστραλίας, γινόταν μεγάλος λόγος για τους άραβικούς του Τζώρτζ Χέρρυσον με την Άννα Κάρλεϋ, ένα από τα πιο όμορφα και τα πιο πλούσια κορίτσια του τόπου.

—Άξιζει στον Τζώρτζ μια τέτοια τύχη, παρατήρησε ο Ρόμπερτ Σάρμετ, με μια άσυνήθιστη ζσηρότητα. Είνε νέος, όμορφος, τολμηρός και μ' ένα αξιολύτριο μέλλον...

—Περίεργο! Έκανε ένας αεροπόρος. Θά τον αγαπάς φαίνεται περισσότερο από τον εαυτό σου, γιατί, αν υπάρχει ένας άνθρωπος που δέν πρέπει να χωνεύη τόν Τζώρτζ Χέρρυσον, αυτός, ύποθετα, όστι είσαι εσύ, Ρόμπερτ, δέν είναι έτσι;

—Δέν είναι καλά! Απόρρητο ο Χέρρυσον. Για ποιά λόγο να μην τόν χωνεύω τόν Τζώρτζ;

—Μά δέν ήθελες κι' εσύ ν' άραβωνιασθής τήν όμορφη Άννα Κάρλεϋ; τόν ρώτησε κατάπληκτος ο φίλος του. Και θά τό καταφέρνες, όπως λένε, αν δέν τύχαινε να βάλη στή μέση τήν ούρα του ο διάβολος, δηλαδή... ο Τζώρτζ Χέρρυσον.

Ο Ρόμπερτ Σάρμετ έκανε μία άόριστη χειρονομία, σαν να ήθελε να διαμαρτυρηθή.

—Είμαι φίλος του! έπρόσθεσε ύστερ' από λίγο κι' αδιάφορα, βγήκε από τό γραφείο και τράθηκε πρós τά ύπόστεγα, για να ρίξη μία ματιά στό άεροπλάνο.

Ο Τζώρτζ Χέρρυσον εκέινες τics μέρες έκανε δοκιμαστικές πτήσεις για ένα μεγάλο, ένα παγκόσμιο ρεκόρ. Ήταν από τούς καλύτερους κι' ίσως ο μόνος μεγάλος πιλότος της Αυστραλίας. Αντίπαλός του ήταν ο Ρόμπερτ Σάρμετ, μα και φίλος του. Ο Σάρμετ είχε επιχειρήσει να καταρρίψη τό ρεκόρ Σιδνέϋ — Λονδίνο — Σιδνέϋ, κι' είχε άποτύχει δύο φορές. Για τό ίδιο ρεκόρ ετοιμαζόταν τώρα κι' ο Τζώρτζ Χέρρυσον κι' όλοι ήταν βέβαιοι για τήν επιτυχία του. Ο Χέρρυσον ήταν ένας «άσος»...

Μία μέρα οι δύο φίλοι μιλούσαν κοντά στό άεροπλάνο του Χέρρυσον.

—Έχω μία φίλη, έκανε ο Ρόμπερτ Σάρμετ. Θέλεις να σου τή γνωρίσω, Τζώρτζ; Είνε ένα ύπεροχο κορίτσι. Και έξερεις; Σε θαυμάζει! Μου μιλάει διαρκώς για σένα... Θέλει, λέει, να σε γνωρίση. Έσύ, φίλε μου, έχεις ξετρελλάνει όλες τics γυναίκες! Φαντάσου ότι με παρακάλεσε να σου ζητήσω μία φωτογραφία σου με άφιέρωσι...

—Μά... Η Άννα... ψιθύρισε στενοχωρημένος ο Τζώρτζ Χέρρυσον.

—Καταλαβαίνω... Φοβάσαι μήπως σε παρεξηγήση ή Άννα, τού άπάντησε ο Ρόμπερτ Σάρμετ. Και να σου πώ, έχεις δικη. Μπορείς όμως να γράψης ως έξης τήν άφιέρωσι: «Στην Άντουανέττα Κράμπ, ο φίλος κι' ο συνάδελφος τού ανθρώπου που τήν αγαπάει και τόν αγαπάει. Τζώρτζ Χέρρυσον». Έ, τί λές;

—Βέβαια. Μία τέτοια άφιέρωσι, δέν μπορεί να παρεξηγήση, έκανε ο Τζώρτζ.

—Έπειτα, θά σου τηλεφωνήση κι' ή ίδια...

Έκείνη τήν ώρα οι δύο φίλοι έσπορχαν τό άεροπλάνο τού «μεγάλου ρεκόρ» για να τό βγάλουν άπ' τό βάθος τού ύπόστεγου. Άεφανα όμως τό άριστοτερο φτερό χτύπησε σ' ένα σιδερένιο στύλο, από τόν όποιο έξείχε μία μητερή βίδα και σκίστηκε λίγο, όσο χωράει να περάση μία γροθιά.

Τό σκίσιμο δέν ήταν καμιά σοβαρή βλάβη. Μά, όπως κι' αν ήταν, οι δύο πιλότοι στενοχωρήθηκαν.

—Πρέπει να τό επιδιορθώσουμε γρήγορα, είπε ο Τζώρτζ Χέρρυσον.

—Μπιά! Δέν είναι τίποτα... έκανε ο Ρόμπερτ Σάρμετ. Πάω να φωνάσω έναν μηχανικό... Τί ώρα είναι, Τζώρτζ;

—Έννηά παρά πέντε...

—Έχουμε καιρό... τού άπάντησε ο Ρόμπερτ. Άλήθεια, για πές μου, πότε θά γίνη ο γάμος;

—Θ' άργηση λίγο, τού είπε ο Τζώρτζ. Φαντάσου ότι θά παντρευτούμε στην Άγγλια, γιατί εκέι πέρα βρίσκεται ή μητέρα της Άννας. Έπειτα, πρέπει πρώτα να καταρρίψω τό ρεκόρ...

Ο Τζώρτζ ήταν λιγάκι νευρικός. Έκείνο τό σκίσιμο τού φτερού, τόν είχε στενοχωρήσει. Μά πώς, δέν είχε προσέξει ο φίλος του; Θά έλεγε κανείς ότι έπίτηδες είχε σπρώξει τό φτερό, για

να χτύπηση άπάνω σ' εκέινή τήν καταραμένη βίδα. Ο Ρόμπερτ ώστόσο ήταν άπαθήςστατος...

Στις έννηά άκριβώς ήρθε ένας στρατιώτης και είπε τού Τζώρτζ:

—Κύριε λοχαγέ, σας ζητάει κάποιος στό τηλέφωνο...

—Θά είναι ή Άννα... έκανε ο «άσος». Περιμένε με έδω, Ρόμπερτ, θά γυρίσω γρήγορα...

Όταν γύρισε ο Τζώρτζ, βρήκε τόν Ρόμπερτ μ' έναν μηχανικό.

—Ήταν ή φίλη σου... τού εξήγησε ακυθροπώς. Ξέρεεις... Μου έκανε λόγο για τή φωτογραφία. Άς είναι. Λοιπόν, τί γίνεται τώρα για τό σκίσιμο;

—Σε μία ώρα θά είναι πάλι εν τάξει τό φτερό, κύριε λοχαγέ. τού άπάντησε ο μηχανικός. Έπειτα, θά μπορούσε να κάνετε, όπως κάθε μέρα, τή δοκιμαστική πτήση σας...

Υστερα όμως από μία ώρα, ένα αλητόπαιδο δεκαπέντε χρόνων παρουσιάσθηκε στό γραφείο της διευθύνουσας τού αεροδρομίου και ζήτησε να μιλήση στον συνταγματάρχη Στάνχοπ τόσο επίμονα, ώστε αναγκάσθηκαν να τόν παρουσιάσουν.

—Κύριε διοικητά, είπε στον συνταγματάρχη Στάνχοπ, θέλω να σας πώ κάτι που σας ένδιαφέρει... Θά όητε... Μά θέλω να σας μιλήσω ιδιαίτερα...

Ο συνταγματάρχης Στάνχοπ παραξενεύθηκε. Τό χαμίνι φαινόταν καθαρά ότι τού μιλούσε με ειλικρινέα. Διέταξε λοιπόν όσους θρισκόντουσαν στό γραφείο του να φύγουν.

—Με λένε Τζίμ, τού είπε τότε τό αλητόπαιδο. Είμαι όρφανός. Δέν έχω κανένα στον κόσμο και ζω όπως έδω κι' εκέι... Χθές τή νύχτα δέν ήξερα πού να πάω να κοιμηθώ. Μπήκα λοιπόν κουφά στό αεροδρόμιο και τρύπωσα σ' ένα ύπόστεγο. Ήταν ζεστά εκέι μέσα, κύριε συνταγματάρχη, και κοιμήθηκα θαυδείως ως τό πρωί. Έπειτα έξύπνησα από τics κουβέντες δύο άζιωματικών, που είχαν μπη στό ύπόστεγο κι' έσπορχαν για να βγάλουν έξω ένα άεροπλάνο. Μία στιγμή

όμως τό φτερό τού άεροπλάνου χτύπησε σ' ένα στύλο και σκίστηκε. Τί να σας πώ; Μου φάνηκε ότι ο ένας από τούς αεροπόρους, ο Ρόμπερτ, έσπορχε έπίτηδες έτσι τό άεροπλάνο για να σκιστή. Έπειτα, όταν έφυγε ο φίλος του, γιατί τόν είχαν καλέσει στό τηλέφωνο, τόν είδα καθαρά, με τά μάτια μου, να βάζη κάτι στρογγυλό, σαν ένα σιδερένιο κουτί μέσα στό φτερό, περνώντας τό χέρι του από τό σκίσιμο.

Υστερα κούταξε πάλι γύρω του κι' όταν θεσπαιώθηκε ότι δέν τόν είχε δη κανείς, πήγε και φώναξε ένα μηχανικό για να άποδιορθώση τό φτερό...

Έκείνη τή στιγμή άκούσθηκε τό θούσιμα ενός μωτέρ. Ο συνταγματάρχης Στάνχοπ, κατάχλωμος, έτρεξε άμέσως στό παράθυρο κι' είδε ότι ο Τζών Χέρρυσον ετοιμαζόταν να πετάξη.

Σάν άστραπή, λοιπόν, βγήκε από τό γραφείο του, έτρεξε κοντά στό άεροπλάνο κι' είπε στό Τζώρτζ Χέρρυσον πού άποχαίρετούσε τό φίλο του:

—Λοχαγέ, σήμερα πρέπει να δώσετε τή θεία σας στον λοχαγό Ρόμπερτ Σάρμετ. Αυτή τή στιγμή έλαβα τή διαταγή ότι τό άεροπλάνο σας πρέπει να τό δοκιμάσουν κι' άλλοι πιλότοι. Εμπρός! Δέν δέχομαι ν' άκούσω τίποτα!

Ο Ρόμπερτ Σάρμετ χλώμιασε και παραπάτησε, σαν να ήταν έτοιμος να σωριασθή καταγής. Συναήθε ώστόσο και με τρεμάμενα χέρια φόρεσε τή στολή τού πιλότου, κάθισε στό άεροπλάνο κι' άπογειώθηκε.

Υστερ' από λίγα λεπτά της ώρας, ψηλά, στον γαλανό ούρανο, άκούσθηκε μία τρομακτική κερνήξ. Τό άεροπλάνο τυλιχτηκε άμέσως άπ' τics φλόγες κι' άρχισε να καταρακυλάη στο κενό με λιγγυώδη ταχύτητα.

—Ναί! Καλά τό είχε μαντέψει... ψιθύρισε ο συνταγματάρχης Στάνχοπ. Εκείνο τό σιδερένιο κουτί ήταν ένα εκρηκτικό μηχανήμα. Θυσίασα ένα άεροπλάνο, μα γλύτωσα τούς άξιωματικούς τού αεροδρομίου μου από τήν άτιμία νύχουν μεταξύ τούς ένα δολοφόνο. Ο Σάρμετ τιωωρήθηκε μόνος του!

Και πραγματικά, στό βάθος τού αεροδρομίου, τό άεροπλάνο κι' ο πιλότος ήταν ένας καρθουσιασμένος κι' άμορφος σωρός.

Τό άεροπλάνο τυλιχτηκε άμέσως άπ' τics φλόγες...